

ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ - ΠΡΩΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Οι Ευρωεκλογές της 25/5/2014 διεύρυναν και επέτειναν την τάση κατάρρευσης των μνημονιακών δυνάμεων (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ), που είχε διαφανεί από τις αυτοδιοικητικές εκλογές της 18ης Μαΐου, παρά τη μαζική προσπάθεια εκφοβισμού και τρομοκράτησης του ελληνικού λαού. Όπως ήταν αναμενόμενο, οι ηττημένες δυνάμεις της συγκυβέρνησης κάνουν σαν να μη συνέβη τίποτα και προσπαθούν -με τη βοήθεια των ΜΜΕξαπάτησης και των παπαγάλων τους- να εξαπατήσουν τις εργαζόμενες και λαϊκές μάζες με επιχειρήματα ικανοποιητικά για τον Άδωνη, τον Πρετεντέρη κ.λπ. Όμως, ό,τι κι αν λένε, τα αριθμητικά και ακόμη περισσότερο τα πολιτικά στοιχεία είναι συντριπτικά σε βάρος τους. Επιβιώνουν πολιτικά μόνο χάρη στη λυσσασμένη υποστήριξη των ιμπεριαλιστών της Ε.Ε. (Γερμανίας) και των ΗΠΑ και δευτερευόντως των πιο παρασιτικών και κερδοσκοπικών μερίδων του κεφαλαίου.

Μια γρήγορη ματιά στην εικόνα των αποτελεσμάτων στις Ευρωεκλογές δείχνει:

1. Η εκλογική δύναμη της ΝΔ μειώθηκε στις ευρωεκλογές σε σχέση με τα αποτελέσματα του Ιουνίου του 2012 κατά 7 ποσοστιαίες μονάδες (από 29,7% σε 22,7%)! Ο άλλος άθλιος εταίρος της συγκυβέρνησης (ΠΑΣΟΚ) έχασε σε σχέση με τον Ιούνιο του 2012 4 ποσοστιαίες μονάδες (από 12,3% σε 8%)! Αν γίνει η σύγκριση με προηγούμενα ποσοστά των δυο αστικών κομμάτων, τότε οι απώλειες είναι τεράστιες και αξιοσημείωτες, αν όχι μοναδικές στα παγκόσμια πολιτικά χρονικά. Στις απώλειες των κομμάτων που σχημάτισαν κυβέρνηση μετά τις εκλογές του 2012, πρέπει να προστεθούν και οι απώλειες της θλιβερής ΔΗΜΑΡ (ο ρόλος της για το σχηματισμό της τότε τρικομματικής κυβέρνησης ήταν πολύ καθοριστικός). Το ποσοστό της έπεσε από 6,3% σε μόλις 1,2% , ένα ποσοστό καταδικαστικό για την παραπέρα πολιτική επιβίωσή της. Η κυβερνώσα «αριστερά», η «αριστερά» της ευθύνης μάλλον τελείωσε με τον τρόπο που της άξιζε.

Έτσι συνολικά έχουμε απώλειες για τα κόμματα της δικομματικής (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ) συγκυβέρνησης 11 ποσοστιαίες μονάδες και για τα κόμματα της τρικομματικής (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ,

ΔΗΜΑΡ) περίπου 16 ποσοστιαίες μονάδες μέσα σε 2 χρόνια! Η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ είναι μια κυβέρνηση απόλυτης μειοψηφίας, πλήρως απονομιμοποιημένη και καταδικασμένη στη συνείδηση του ελληνικού λαού.

2. Ο ΣΥΡΙΖΑ έφτασε το 26,6%, που τον έφερε στην πρώτη θέση και του έδωσε μια σημαντική διαφορά 4 μονάδων από τη ΝΔ. Ωστόσο, αυτό το ποσοστό είναι οριακά μικρότερο από εκείνο του Ιουνίου 2012 (26,89%), πράγμα που έχει τη σημασία του και κυρίως δείχνει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπόρεσε να κερδίσει τίποτα από τις τεράστιες απώλειες των κομμάτων της συγκυβέρνησης. Οι αιτίες γι' αυτή την αδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ οφείλονται προφανώς στις προγραμματικές, πολιτικές και οργανωτικές ανεπάρκειές του, στις ανακολουθίες του, στις εσωκομματικές του συγκρούσεις και στις ήξεις αφήξεις σε πολλά θέματα και ιδιαίτερα στο θέμα της Ε.Ε. και του Ευρώ, που αποδεικνύεται κομβικό, όπως φαίνεται και από τα εκλογικά αποτελέσματα στην υπόλοιπη Ε.Ε. Ωστόσο, είναι λίγο παρακινδυνευμένο αυτό που λέγεται «από εχθρούς και φίλους», ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν σχηματίζει ρεύμα νίκης, όσο και αν πράγματι τα «αδύναμα χέρια» του είναι ακατάλληλα να χειριστούν μια τέτοια κατάσταση και να δημιουργήσουν «ρεύμα νίκης» με την πραγματική έννοια του όρου. Αλλά, η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού (και του παγκόσμιου, ιδιαίτερα του ευρωπαϊκού) είναι τόσο μεγάλη, που τον πάνε «σπρώχνοντας» για μια εκλογική νίκη στο αμέσως επόμενο διάστημα.

3. Όπως φάνηκε και στις αυτοδιοικητικές εκλογές, έτσι και στις Ευρωεκλογές το ΚΚΕ κατόρθωσε να επανακτήσει ένα μικρό μέρος των δυνάμεων που είχε χάσει στις εκλογές του Ιουνίου 2012, κυρίως στην επαρχία. Πέρα απ' αυτό, για την ηγεσία του ΚΚΕ δεν άλλαξε τίποτα και μόλις και μετά βίας κρύβει τη δυσφορία και την εχθρότητά του για το ποσοστό και την πρώτη θέση που κατέλαβε ο ΣΥΡΙΖΑ. Μια δυσφορία και μια εχθρότητα που μόλις και μετά βίας συγκρατιούνται στο όριο του να μην επιτίθεται το ΚΚΕ ανοιχτά στο ΣΥΡΙΖΑ ως να είναι αυτός -και όχι η συγκυβέρνηση- ο κύριος εχθρός των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας.

4. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ παρουσίασε μια εκλογική οπισθοχώρηση, μάλλον σημαντική, των ποσοστών της γενικά και ιδιαίτερα μεγάλη από τα καλά έως πολύ καλά που είχε επιτύχει στις τοπικές εκλογές της προηγούμενης βδομάδας. Έτσι δημιουργείται μια αυξανόμενη αμφιβολία εάν πράγματι αυτό το μετωπικό σχήμα μπορεί να σταθεροποιήσει τα εκλογικά του ποσοστά σε σχετικά μόνιμη βάση και αν αυτά δεν παρουσιάζουν μεγάλες διακυμάνσεις από τη μια εκλογική αναμέτρηση στην άλλη.

5. Το εκλογικό ποσοστό της ΟΚΔΕ στις Ευρωεκλογές είναι πραγματικά καλό σε σχέση με τις εθνικές εκλογές του Μαΐου 2012, όπου είχαμε συμμετάσχει για πρώτη φορά. Οι 3.052 ψήφοι

(0,05%) είναι σημαντικά περισσότεροι σε σχέση με τους 1.783 (0,03%) που είχαμε πάρει το 2012. Ωστόσο, δυο πράγματα έχουν κυρίως σημασία για την προσπάθεια της οργάνωσής μας: α) Το ψηφοδέλτιο της ΟΚΔΕ είναι το μόνο που παρουσιάζει αύξηση (συγκρ. με Μάιο 2012) απ' όλα τα άλλα ψηφοδέλτια της άκρας αριστεράς (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΕΚ, Μ-Λ ΚΚΕ), παρά τους κατά πολύ δυσμενέστερους όρους μέσα στους οποίους αγωνίστηκε. β) Φαίνεται από εκτιμήσεις, αλλά και εκ των πραγμάτων, ότι οι δυνατότητες για πολύ καλύτερα αποτελέσματα είναι μεγαλύτερες, πράγμα το οποίο είναι δυνατόν να γίνει πραγματικότητα στο άμεσο μέλλον, ενισχύοντας την οικοδόμηση της οργάνωσής μας, το ριζώμα της στους εργαζόμενους, τη νεολαία και τους αγώνες.

6. Παρά τα αρκετά αρνητικά φαινόμενα (βλ. παρακάτω), η γενική τάση προς τ' αριστερά συνεχίστηκε. Πέρα απ' αυτό που έδειξαν οι Ευρωεκλογές και εκφράστηκε κυρίως από τον ΣΥΡΙΖΑ κ.λπ., υπήρξαν σημαντικότερες αλλαγές σε τοπικό επίπεδο, που άλλαξαν τους συσχετισμούς, παρά το «καμουφλάζ» των μνημονιακών δυνάμεων. Σε 2 περιφέρειες, ανάμεσα στις οποίες αυτή της Αττικής, με την ιδιαίτερη βαρύτητά της (όχι μόνο πληθυσμιακή), αλλά και σε δεκάδες δημαρχίες, κυρίως του λεκανοπεδίου, επικράτησαν δυνάμεις της αριστεράς. Το υψηλό ποσοστό του Σακελλαρίδη στο β' γύρο, σ' έναν δήμο με αρνητικούς συσχετισμούς, εντάσσεται επίσης σ' αυτή την τάση. Αυτή η τάση προς τ' αριστερά, όσο σημαντική και αν είναι, ασφαλώς επηρεάστηκε από την κάμψη των αγώνων, που παρατηρήθηκε την προηγούμενη περίοδο. Όχι μόνο ως προς το εύρος και την ορμητικότητά της, αλλά και ως προς την ποιότητά της. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, η κρίση της αστικής εξουσίας μεγαλώνει και η αποσύνθεση του πολιτικού συστήματος συνεχίζεται αμείωτη. Μονάχα όνειρα μπορούν να χαρακτηριστούν όσα λένε διάφοροι για επανασύσταση της κεντροαριστεράς ή της κεντροδεξιάς. Οι πραγματικές τάσεις κινούνται προς την αντίθετη κατεύθυνση, προς τη διάλυση, την αποσύνθεση και την αθλιότητα των αστικών δυνάμεων, του αστισμού, των εκπροσώπων του κ.λπ. 7. Τα αρνητικά φαινόμενα είναι βασικά δυο. Πρώτον, η εκλογική άνοδος της Χρυσής Αυγής, παρά το γεγονός ότι δεν είχε καμιά δραστηριότητα εδώ και αρκετούς μήνες, πράγμα που δείχνει ότι αυτός ο θανάσιμος εχθρός του εργατικού κινήματος εξακολουθεί να υπάρχει. Η συγκέντρωση υψηλών ποσοστών της σε κάποιες εργατικές και λαϊκές περιοχές (π.χ. Β' Πειραιώς) δείχνει ότι παραμένει ο κίνδυνος να χρησιμοποιηθεί ξανά ως εφεδρεία του καπιταλιστικού συστήματος και του αστικού καθεστώτος - και ότι αυτός ο κίνδυνος δεν θα εξαλειφτεί οριστικά παρά αν τσακιστεί από το εργατικό κίνημα. Δεύτερο, ο χυδαίος μπερλουσκονισμός των Μπέων, Μαρινάκηδων... και γιατί όχι των «Ποταμιών» κ.λπ., που δείχνει την τάση (σιγά σιγά ορατή και στη χώρα μας) αποπολιτικοποίησης και αποϊδεολογικοποίησης της δημόσιας ζωής, όπου συστηματικά καταφεύγει το αστικό κράτος για ν' αποτρέψει την πολιτικοποίηση και ριζοσπαστικοποίηση των μαζών σε συνθήκες κρίσης.

Τέλος, οι Ευρωεκλογές στην Ε.Ε. έδειξαν κάτι που από καιρό είναι έκδηλο. Η Ε.Ε. βρίσκεται σε βαθιά κρίση, για την ακρίβεια σε διαλυτική κρίση. Η συμπεριφορά των μαζών στις Ευρωεκλογές, είτε με την τεράστια αποχή (υπήρξαν χώρες όπου η συμμετοχή ήταν κάτω από 20% και σε καμιά χώρα δεν ήταν πάνω 55%!), είτε με την ψήφιση δυνάμεων εχθρικών προς την Ε.Ε., δείχνει ότι οι μέρες αυτής της ιμπεριαλιστικής ένωσης είναι μετρημένες. Ουσιαστικά, η Ε.Ε. κρατιέται μόνο λόγω της Γερμανίας, όπου το αντιΕ.Ε. αίσθημα των μαζών είναι ακόμη χαμηλό. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, αυτό δεν είναι ικανό να αντισταθμίσει την αυξανόμενη αντίθεση των εργατικών και λαϊκών μαζών της Γαλλίας και άλλων σημαντικών χωρών, της Βρετανίας, Ιταλίας κ.λπ.

Αθήνα, 28.5.2014

Ο.Κ.Δ.Ε. Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας